

Grupa VI

Temat tygodnia: W krainie muzyki.

Temat dnia: Mała orkiestra.

Wtorek 12.05.2020r.

Kochani witamy we wtorek. Dziś zaprosimy Was do stworzenia orkiestry. Będzie to trudne, ponieważ do orkiestry potrzeba kilku muzyków. Zaproście więc do dzisiejszych zajęć rodzeństwo i innych domowników. Zapraszamy na koncert :)

Zabawy ruchowe dla wszystkich dzieci: Dziś również potrzebne nam będą chustki lub kartka z gazety.

1. „Podaj chustkę” – zabawa w parach. Uczestnicy stoją w parach, tyłem do siebie, dotykając się plecami, pośladkami i nogami. Nogi w lekkim rozkroku, stopy mocno przylegają do podłogi. Jedna z osób z pary trzyma w ręku chustkę. Na sygnał: *Hop* uczestnicy przekazują sobie chustkę, wykonując skręt tułowia raz w lewą, raz w prawą stronę. Należy zwrócić uwagę, by dzieci starały się nie odrywać stóp od podłoża oraz nie odsuwały się od siebie. Zabawa może być prowadzona w różnym tempie, w zależności od instrukcji.

2. „Miesiące w roku” – dziecko stoi w lekkim rozkroku, wysuwa jedną nogę do przodu z podskokiem, następnie zamienia nogi. Podczas przeskakiwania z nogi na nogę wymawia kolejno nazwy miesięcy. Zabawa może być prowadzona w różnym tempie.
3. „Rulony” – dziecko otrzymuje stronę z gazety lub dużą chustę. Dziecko leży na brzuchu, dłonie trzyma na gazecie/chuście. Na hasło: *Zwijamy rulony* podnosi ramiona, łokcie i dłonie i stara się zwinąć gazetę/chustę w rulon. Ćwiczenie powtarzamy 4–5 razy.
4. „Sufit – podłoga” – dziecko maszeruje po pokoju. Podnosi wysoko kolana. Na hasło: *Sufit* staje na palcach i podnosi ręce. Na hasło: *Podłoga* kładzie się na brzuchu.

Materiał dla 3 latków: Józio B., Jaś B., Amelia Ch., Natalia R., Oliwia R., Filipek Sz., Julian T., Jagoda W., Kalina W., Róża W.

1. „Orkiestra” A. Frączek – rozpoznawanie i podawanie nazw instrumentów, poszerzanie kompetencji komunikacyjnych z wykorzystaniem wiersza.

Bum bum bum!

Tra, ta, ta,

w naszym domu

wciąż ktoś gra.

Antek dudni na puzonie,

naśladując wściekłe słonie,

Franek w trąbę dziko dmie,

musisz słuchać, chcesz czy nie.

Stryj Ignacy na pianinie

brzdąka gamę co godzinę.

Rock and rolla na cymbałkach

wystukuje ciocia Alka.

Ja koncerty daję w przerwach,

po mistrzowsku gram na nerwach.

Rozmowa na temat wiersza. Pytania pomocnicze:

Kim jest muzyczna rodzina?

Na jakich instrumentach grają jej członkowie?

Co to znaczy „grać komuś na nerwach”?

2. „Orkiestra” – Do tego zadania będzie potrzeba co najmniej dwoje dzieci jeżeli nie ma takiej możliwości to jedno dziecko może grać na poszczególnych „instrumentach” na zmianę. Rodzic dzieli dzieci na dwie grupy:

Tutaj będą grały dzieci na dłoniach. Jak się mogą nazywać tacy muzycy? (dzieci podają swoje propozycje: dłoniści, klaskowiści, pstrykaciści).

Druga grupa będzie używała do gry swoich stóp (stopiści, tupiści, skaczyści).

Gdy wskażę na odpowiednią grupę – ta będzie grać. Gdy moja ręka będzie wykonywać ruchy duże, zamaszyste – będzie grana głośna muzyka, gdy ruchy będą drobne – muzyka będzie cicha. Gdy ruchy będą wykonywać obie ręce, będzie grać cała orkiestra.

Po zabawie Rodzicu porozmawiaj o tym zadaniu. Pytania pomocnicze:

Skąd muzycy wiedzieli, jaka grupa ma grać?

Skąd wiedzieli, czy mają grać cicho, czy głośno?

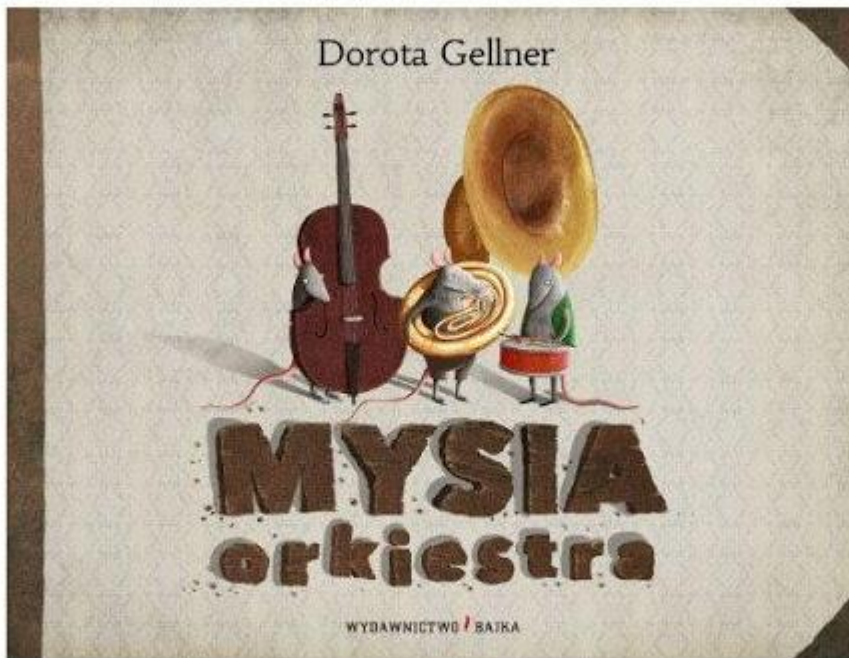
Jak się nazywa osoba, która kieruje orkiestrą?

Dzieci ponownie oglądają ilustrację orkiestry umieszczoną we wczorajszym scenariuszu zajęć. Rodzic zwraca szczególną uwagę na dyrygenta.

3. „Walc kwiatów” – rozwijanie kreatywności ruchowej w trakcie zabaw muzycznych. Dziecko trzyma w dłoniach szyfonowe chusteczki, tańczy według własnego pomysłu do muzyki *Mariage d’amour* Paula Senneville’a.(utwór do pobrania z Internetu).

Materiał dla 4 latków: Dawid Ch., Ola L., Iga Cz.

1.„Orkiestra” – rozmowa na temat wspólnego muzykowania na podstawie doświadczeń dzieci i wiersza „*Mysia orkiestra*” Doroty Gellner.

Rozmowa na temat wiersza. Pytania pomocnicze:

Co to jest orkiestra?

Jaka orkiestra grała dla kota w sylwestra?

Ile myszek było w tej orkiestrze i na czym grały?

Czy kotom podobała się mysia muzyka?

Gdzie możemy zobaczyć i posłuchać orkiestry?

Czy widzieliście kiedyś orkiestrę?

Jak wyglądała?

Czy dużo było w niej ludzi i instrumentów?

2. „Muzyczne ludziki” – zabawa dramowa.

Dziecko siedzi przy stoliku. Rodzic pokazuje zdjęcia fortepianu, pianistki i wiolonczeli. Pyta dziecko:

Wiesz, jak nazywają się te instrumenty?

Rodzic razem z dzieckiem podaje nazwy tych instrumentów.

Pokaż, jak siedzi pianista przy fortepianie, naśladowaj jego grę.

Dziecko siada na krześle z wyprostowanymi plecami, uderzając palcami o blat stolika, naśladowuje grę na fortepianie.

Następnie Rodzic pokazuje zdjęcie wiolonczeli, tłumaczy: *Wiolonczela jest bardzo dużym instrumentem. Wiolonczelista siedzi na krześle, a między nogami ma wiolonczelę. W dłoni trzyma smyczek i przesuwając nim po strunach instrumentu.*

Rodzic prezentuje sposób siedzenia wiolonczelisty i naśladowuje grę na instrumencie, a następnie dziecko powtarza ruchy Rodzica. Po zabawie w pokazywanie instrumentów dzieci siadają przy stolikach i wykonują zadanie plastyczne.

Popraw po śladzie kontur fortepianu i wiolonczeli bez odrywania ręki. Poruszając się ołówkiem lub kredką od lewej do prawej.

Materiał dla 5 latków: Helenka K., Kuba K., Kuba L., Andrzej S., Sasza C., Ignacy Ch., Michał Ł.

1. "Koncert" – wysłuchanie opowiadania Agnieszki Frączek.

W środę z samego rana do przedszkola przyjechali muzycy. I przywieźli ze sobą przeróżne instrumenty – jedne wielkie, inne malutkie, a wszystkie błyszczące i rozśpiewane. Dzieci przyglądały się im z ogromnym zainteresowaniem. Pan dyrygent, do którego wszyscy zwracali się „maestro”, opowiadał po kolei o każdym z instrumentów, a muzycy wydobywali z nich czarodziejskie dźwięki.

Mnóstwo przy tym było niespodzianek! Najpierw się okazało, że ta trąba, pozwijana jak ślimak w muszelce, to wcale nie trąba, ale waltornia, a ta druga, długa jak wąż, to... to puzon!

— Niemożliwe – nie chciał wierzyć Staś. – Jak to puzon? Przecież puzon powinien być długi i pyzaty, a ten jest długi i chudy!

Po trąbach nie-trąbach przyszła kolei na klarnet, skrzypce (które wcale nie skrzypią). A wreszcie na basetę, która w ogóle nie jest podobna do basseta. I bałałajkę, która niestety nie ma nic wspólnego z bajką...

Ale nie szkodzi – to spotkanie i tak było ciekawsze od najciekawszej bajki. A po południu dzieci postanowiły dać własny koncert.

Po wysłuchaniu opowiadania zadaj dziecku pytania:

Jak nazywała się osoba, która dowodziła całym koncertem?

Jakie instrumenty były wymienione w opowiadaniu?

Do czego chłopiec porównywał waltornię?

Jaki instrument przypominał mu węża?

Czy Tobie jakieś instrumenty coś przypominają?

Rodzic powinien wyjaśnić dzieciom niezrozumiałe słowa i ponownie czytać opowiadanie, a dziecko podnosi rękę, gdy nie rozumie znaczenia danego słowa. Rodzic wyjaśnia na bieżąco pojęcia. Ważne, by było to nie w trakcie pierwszego czytania, gdyż dzieci nie skupią uwagi na fabule i ogólnym zrozumieniu sensu.

Do wyjaśnień znaczenia słów mogą posłużyć ilustracje.

2. „Orkiestra” – swobodne wypowiedzi dziecka na podstawie własnych doświadczeń.

Rodzik zadaje pytania:

Co postanowiły dzieci na koniec opowiadania wysłuchanego na początku zajęć?

Czym jest orkiestra?

Kto gra w orkiestrze?

Kto oprócz muzyków jest potrzebny w orkiestrze?

Jak myślisz, na czym mogły grać dzieci w swojej orkiestrze?

3. „Przedszkolna orkiestra” – wysłuchanie wiersza Agnieszki Frączek.

By zagrać z prawdziwą orkiestrą,

nie trzeba być żadnym maestro,

wystarczy fantazji ćwierć deka.

Słuchacze już biegną z daleka!

Bo Antek w parapet uderza

i rocka grać na nim zamierza.

Jaś stuka zażarcie w żeberka,

aż grzejnik wywija oberka,

Staś biurko przerobił na bęben

i bębni w nie, nucąc kolędę,

a Krzysiek na nerwach gra tryle...

Przedszkolna orkiestra. I tyle.

Rodzik zadaje dziecku pytania:

Na czym grały dzieci w swojej orkiestrze?

Jaką muzykę grały?

Czy taka muzyka może się podobać?

4. „Nasza orkiestra” – zabawy muzyczne z wykorzystaniem dowolnych przedmiotów.

Lepszy efekt będzie gdy udział w tej zabawie weźmie kilkoro osób.

Dziecko – uczestnicy, wybiera przedmioty z mieszkania i próbuje na nich zagrać. Rodzik

nie wskazuje, kiedy ma zacząć i skończyć, pozwala im na pełną improwizację.

Gdy uczestnicy skończą koncert, Rodzik zadaje pytania:

Jak Ci się podobała Twoja muzyka?

Czy słyszeliście muzykę kolegi / koleżanki?

Co można zrobić, żeby koncert naszej orkiestry był lepszy?

Kto może pomóc orkiestrze?

Po co są dyrygent i zasady?

5. „Dyrygent” – zabawa muzyczna, ćwiczenie reagowania na polecenia. Najpierw rodzic,

a następnie kolejni uczestnicy wcielają się w dyrygenta. Rolę batuty może odgrywać

dowolny przedmiot, np. długi klocek czy patyk. Uczestnicy zajmują miejsca przy swoich

„instrumentach” z poprzedniej zabawy. Grać może jedynie ta osoba (lub te osoby), którą dyrygent wskaże.

Dyrygent pokazuje też, jak należy grać: cicho / głośno, szybko / wolno itd. Dyrygent

zaczyna i kończy koncert. Rodzik zadaje dziecku pytania:

Czy teraz koncert brzmiał lepiej? Jak się sprawował dyrygent?

Kto był najlepszym dyrygentem i dlaczego?

Materiał dla 6 latków: Kacper K., Ola J., Zosia K., Wiktor K., Zuzia T.

1. „Głowa, ramiona” – zabawa ruchowa do piosenki Marty Bogdanowicz. Dziecko stoi i gestem ilustruje słowa piosenki, dotykając odpowiednich części ciała.

Gimnastyka, dobra sprawa,
Dla nas wszystkich to zabawa.
Ręce w górę, w przód i w bok,
Skłon do przodu, w górę skok.
Głowa, ramiona, kolana, pięty,
Kolana, pięty, kolana, pięty.
Głowa, ramiona, kolana, pięty,
(2razy)
Oczy, uszy, usta, nos.

2. „Przekazujemy sylaby” – zabawa na zasadzie „Głuchego telefonu”. Lepsza zabawa będzie gdy weźmie w niej udział większa liczba uczestników. Wszyscy stoją w rzędzie.

Rodzic mówi: *Za chwilę ostatnia osoba w „pociągu” usłyszy ode mnie wypowiedzianą szeptem sylabę. Jej zadaniem będzie przekazać tę sylabę szeptem osobie stojącej przed nią, a ta kolejnej. Kiedy sylaba dotrze do pierwszej osoby – ta powinna ją zapamiętać. Wtedy powiem kolejną sylabę. W ten sposób ułożycie wspólnie słowo. Nadstawcie uszu, przygotujcie swoje zmysły do tej zabawy.*

Rodzic proponuje dzieciom najpierw słowa dwusylabowe, rozpoczynające się głoską **h**, np. har-fa, ha-mak, has-ło, następnie wielosylabowe, np. har-mo-nia, har-mi-der, Ho-ra-cy. Po odgadnięciu każdego słowa, ostatnia osoba z „pociągu” przesuwa się na początek. Rodzic może również zaproponować zapisywanie wyrazów przez pierwszą osobę z „pociągu”. Wówczas należy wybrać do zabawy takie słowa, które wymawia się tak samo, jak pisze.

3. Wykonajcie proszę zadania w Kartach Pracy cz. 4:

str. 17a – rysowanie linii po śladzie, łączenie odpowiednich rysunków z podpisami.

str. 17b – wyklaskiwanie sylab według wzoru, łączenie sylab w wyrazy, pisanie nazw instrumentów po śladzie.